

24 -09- 2020

REPUBLIKA HRVATSKA
Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
Berislavićeva 11, Zagreb

Poslovni broj: 42 PŽ-2868/2019-2

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Marine Veljak, predsjednika vijeća, te Lidije Tomljenović, suca izvjestitelja i Mirne Maržić, člana vijeća, u pravnoj stvari tužitelja MEINE d.o.o., OIB 17681829695, Split, Manderova 16 (ranije: FIO & D d.o.o., OIB 66119484337, Split, Šubićeva 3), protiv tuženika INDUSTROGRADNJA d.d., OIB 03714155365, Varaždin, Augusta Šenoa 4-6 (ranije: INDUSTROGRADNJA GRUPA d.d., OIB 19751350811, Zagreb, Kennedyev trg 2), kojeg zastupa punomoćnik Nenad Cetinja, odvjetnik u Zagrebu, Horvaćanska 17a, radi utvrđenja, zabrane naplate i isplate, odlučujući o tužiteljevoj žalbi protiv presude Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-2809/2010 od 23. ožujka 2015., u sjednici vijeća održanoj 4. lipnja 2020.,

presudio je

I. Djelomično se odbija tužiteljeva žalba kao neosnovana i potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-2809/2010 od 23. ožujka 2015. u točkama I. i II. izreke, kao i u dijelu točke III. izreke kojim je naloženo tužitelju naknaditi tuženiku troškove parničnog postupka u iznosu od 133.353,06 kn.

II. Preinačuje se presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-2809/10 od 23. ožujka 2015. u preostalom dijelu točke III. izreke i sudi:

Odbija se tuženikov zahtjev za naknadu troškova parničnog postupka u iznosu od 92.746,94 kn (devedesetdvijetisućesedamstočetrdesetšest kuna i devedesetčetiri lipe) kao neosnovan.

Obrazloženje

Pobijanom presudom odbijen je tužbeni zahtjev kojim je zatraženo od suda da utvrdi da su neistinite isprave koje čine zadužnice izdane od strane tužitelja 20. veljače 2003. i to: zadužnica broj OV-1065/03 na iznos od 1.000.000,00 kn, zadužnica broj OV-1067/03 na iznos od 1.000.000,00 kn i zadužnica broj OV-1066/03 na iznos od 50.000,00 kn, u kojima je kao vjerovnik označen tuženik, te da ne postoji pravo - novčana tražbina tuženika prema tužitelju po navedenim zadužnicama u iznosu od 2.050.000,00 kn (točka I. izreke), utvrđeno je da je tužba u preostalom dijelu povučena (točka II. izreke) i naloženo je tužitelju naknaditi tuženiku troškove parničnog postupka u iznosu od 226.100,00 kn (točka III. izreke).

Prema obrazloženju presude, tužba u ovoj pravnoj stvari podnesena je radi opravdanja privremene mjere određene rješenjem prvostupanskog suda broj R1-102/2006 od 7. srpnja 2006. kojom je tuženiku zabranjena naplata po predmetnim zadužnicama, a HVB Splitskoj banci, kao njegovom dužniku, da mu izvrši isplatu iznosa od 2.050.000,00 kn i/ili prijenos sredstava te da mu vrati zadužnice. Između stranaka nije sporno da je tužitelj izdao tuženiku tri bjanko zadužnice radi osiguranja njegove novčane tražbine kao zakupodavca iz Ugovora o zakupu broj 68/03 od 28. ožujka 2003. i Ugovora o zakupu s pravom građenja od 18. prosinca 2004. a ni da ih je tuženik 27. lipnja 2006. dostavio tužiteljevoj banci radi naplate iznosa od 2.050.000,00 kn koji je u njih naknadno upisao. Sporno je, je li tuženik u trenutku dostave tih zadužnica na naplatu stvarno imao novčanu tražbinu prema tužitelju ili je, kako to tvrdi tužitelj, zadužnice neovlašteno popunio i neistinito naveo da ima potraživanje koje stvarno nije imao. Povrh toga, sporno je i ima li tuženik, osim prava na povrat iznosa od 63.659,54 kn, koji je neosnovano naplaćen po zadužnicama, i pravo na naplatu svoje protutražbine prema tuženiku u iznosu od 1.182.310,61 kn iz ugovora o cesiji. Na tim je temeljima tužitelj postavio prvotni tužbeni zahtjev kojim je tražio od suda da: 1. utvrdi neistinitost isprava koje čine predmetne zadužnice kao i da tuženik nema novčanu tražbinu navedenu u njima, 2. zabrani tuženiku naplatu po tim zadužnicama i naloži mu njihovu predaju tužitelju, 3. zabrani drugotuženiku (HVB Splitskoj banci d.d. Split) zapljenu i isplatu sredstava sa tužiteljeva računa po zadužnicama i naloži mu njihovu predaju tužitelju, 4. naloži tuženiku platiti tužitelju iznos od 63.659,54 kn sa zateznim kamatama i 5. naloži tuženiku platiti tužitelju iznos od 1.182.310,61 kn sa zateznim kamatama. Tijekom postupka tužba je povučena u odnosu na sve zahtjeve izuzev zahtjeva iz točke 1. tužbe. Zahtjevi za isplatu (4. i 5.) povučeni su uz obrazloženje da je u međuvremenu dospjela tuženikova tražbina s osnove zakupnine, pa je tužitelj izvršio prijeboj svoje novčane tražbine sa tom protutražbinom tuženika, dok je zahtjev za zabranom naplate po zadužnicama (2.) povučen iz razloga jer su one u međuvremenu uništene na temelju rješenja Državnog arhiva u Zagrebu, u skladu s propisima o uništavanju arhivske građe po isteku roka za čuvanje. Uz navedeno, tužitelj je podnesku od 26. svibnja 2011. naveo da ustraje samo kod zahtjeva iz točke 1. tužbe.

Prvostupanski sud je preostali tužbeni zahtjev ocijenio neosnovanim jer je zaključio da isprave koje čine zadužnice ne predstavljaju neistinite isprave. Takvo shvaćanje, između ostalog, obrazlaže pozivom na odredbe čl. 215. i čl. 214. st. 7. Ovršnog zakona („Narodne novine broj 112/12; dalje: OZ/12), utvrđenjem da zadužnice imaju i sva obilježja obligacijskog vrijednosnog papira propisana Zakonom o obveznim odnosima, pri čemu im činjenica da je iznose u njima ispunio tuženik kao vjerovnik ne oduzima taj karakter, a niti ih zbog toga čini neistinitima u pogledu upisanih iznosa jer oni ne prelaze najviše iznose koji se mogu upisati u zadužnice određene Pravilnikom o sadržaju bjanko zadužnice. Uz navedeno, sud smatra da na istinitost njihova sadržaja utječe i činjenica da su ovjerene kod javnog bilježnika što im daje učinak pravomoćnog rješenja o ovrsi i svojstvo ovršne isprave. Konačno, zadužnice su izdane kao sredstvo osiguranja naplate tražbina iz ugovora o zakupu, a provedenim financijskim vještačenjem je utvrđeno da je s te osnove na dan 27. lipanj 2006. postojao dug tužitelja prema tuženiku u iznosu od 1.053.347,04 kn na ime glavnice i 162.153,68 kn na ime kamata, pri čemu je sud ocijenio irelevantnim umanjenja koja je uzeo obzir vještak, jer se ta terećenja odnose na druga potraživanja iz poslovnog odnosa stranaka. Slijedom takvih zaključaka, uz izraženo shvaćanje da je tužitelj, ukoliko je već smatrao da je tuženik putem zadužnica naplatio više nego što mu pripada, trebao postaviti zahtjev za povrat više naplaćenog po osnovi stjecanja bez osnove, a ne zahtjevati utvrđenje da je sadržaj zadužnica glede upisanih iznosa neistinit, prvostupanski sud je odbio tužbeni zahtjev.

Protiv ove presude, tužitelj je podnio žalbu iz svih zakonom propisanih razloga i predložio da se ona preinači, podredno ukine i predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje. U žalbi u bitnom ustraje u tvrdnjama da je tuženik neovlašteno popunio bjanko zadužnice jer je u njih upisao tražbine koje nije imao kada ih je podnio na naplatu. Prvostupanjski sud je zbog pogrešne primjene materijalnog prava pogrešno zaključio o istinitosti sadržaja zadužnica /postojanju tražbine naznačene u njima. To zato jer je njihov značaj i sadržaj prosuđivao primjenom odredbi čl. 214. i 215. Ovršnog zakona iz 2012. („Narodne novine“ broj: 112/12, 25/13 i 93/14), umjesto primjenom odredbi čl. 183.a Ovršnog zakona iz 1996. („Narodne novine“ broj: 57/96, 29/99, 42/00, 173/03, 194/03, 151/04, 88/05, 121/05 i 67/08; dalje: OZ/96,) koji je bio na snazi kada su one izdane. Ovršni zakon iz 2010., odnosno, iz 2012. godine, promijenio je dotadašnje pravno uređenje zadužnica jer za njihovu valjanost traži da budu potvrđene (solemnizirane) kod javnog bilježnika dok je prije bila dovoljna samo ovjera potpisa njihova izdavatelja. Samo takve bjanko zadužnice, odnosno, zadužnice potvrđene od javnog bilježnika imaju učinak pravomoćnog rješenja o ovrsi i ovršne isprave te je za njih uvedena i presumpcija istinitosti u pogledu njihova sadržaja. Zato predmetne zadužnice, na kojima je samo ovjeren potpis tužitelja, ne čine istinitu ispravu glede sadržaja. U preostalom dijelu žalbe upućuje na odredbu čl. 187. ZPP-a koja mu daje pravo na podnošenje predmetne tužbe, kao i na svoja prava i mogućnosti glede dokazivanja neistinitosti sadržaja (javne) isprave, a navodi i da je vještačenjem utvrđeno da tuženik u trenutku podnošenja zadužnica na naplatu zaista nije imao novčanu tražbinu u iznosima koje je upisao u zadužnicu.

Žalba je djelomično osnovana.

Pobijana presuda ispitana je u u granicama žalbenih razloga, sukladno odredbama čl. 365. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 148/11, 25/13, 89/14 i 70/19; dalje: ZPP), pazeći po službenoj dužnosti na apsolutno bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 2., 4., 8., 9., 11., 13. i 14. ZPP-a, te na pravilnu primjenu materijalnog prava.

Nisu počinjene bitne povrede odredaba parničnog postupka na koje ovaj sud pazi po službenoj dužnosti, a ni povreda iz čl. 354. st. 2. t. 11. ZPP-a na koju tužitelj izričito ukazuje u žalbi.

Zaključak o istinitosti sadržaja isprava koje čine zadužnice, pri formiranju kojeg se prvostupanjski sud, između ostalog, pozvao i na regulirajuće odredbe Ovršnog zakona iz 2012. godine, nije činjenični, već pravni zaključak. A eventualno pogrešan pravni zaključak ne predstavlja bitnu povredu postupovnih odredbi, nego žalbeni razlog pogrešne primjene materijalnog prava. Stoga je predmetni žalbeni navod kao takav i razmatran u nastavku ove odluke.

Točno je da je na predmetne zadužnice, s obzirom na to da su izdane 20. veljače 2003., pravilno trebalo primijeniti stari Ovršni zakon („Narodne novine“ broj: 57/96, 29/99, 42/00, 173/03, 194/03, 151/04, 88/05, 121/05 i 67/08; dalje: OZ/96), konkretno, odredbe čl. 183. i 183.a toga Zakona. Međutim, ovaj sud nalazi da primjena pogrešnog zakona nije bila od utjecaja na pravilnost pobijane odluke. Prvostupanjski sud u obrazloženju jasno artikulira da se radilo o zadužnicama koje su ovjerene kod javnog bilježnika, a ne o zadužnicama koje su potvrđene (solemnizirane) kod javnog bilježnika. Time što je pritom citirao odredbe čl. 215.

st. 1. i čl. 214. st. 7. OZ/12, koje propisuju da (bjanko) zadužnice potvrđene kod javnog bilježnika imaju učinak pravomoćnog rješenja o ovrsi i svojstvo ovršne isprave, prvostupanjski sud im nije ujedno pripisao i pravni značaj kojeg već nisu imale. Naime, i prema mjerodavnim odredbama čl. 183.a st. 2. i 3. u vezi s čl. 183. st. 7. OZ/96, koji je bio na snazi u vrijeme izdavanja i dostave zadužnica na naplatu, one su imale učinak pravomoćnog rješenja o ovrsi i svojstvo ovršne isprave.

Pogrešno smatra žalitelj i da su naknadne značajne izmjene pravnog uređenja zadužnice koje su uvedene Ovršnim zakonom iz 2010., odnosno 2012. godine, predmetnim „starim“ zadužnicama oduzela ta stečena svojstva i/ili da su u određenom pogledu relevantne za prosudbu vjerodostojnosti njihova sadržaja.

Ovdje se radi o zadužnicama koje su izdane 2003. godine, podnesene na naplatu 2006. a uništene od strane Državnog arhiva u Zagrebu 2008. godine (str. 147. spisa), dakle, sve u vrijeme dok je bio na snazi stari Ovršni zakon. Promjene kod pravnog instituta zadužnice na koje tužitelj ukazuje u žalbi (solemnizacija zadužnice umjesto ovjere, uvođenje presumpcije istinitosti glede njenog sadržaja i Registra zadužnica) u pravnom sustavu su zaživjele tek 2012. godine (arg. iz članka 339. podstavak 1. Ovršnog zakona – „Narodne novine“ broj: 139/10, 125/11, 150/11, 154/11, 12/12, 70/12 i 80/12 i čl. 370. Ovršnog zakona – „Narodne novine“ broj 112/12) pa nisu mogle utjecati na valjanost zadužnica po kojima naplata tada više nije bila moguća, već eventualno na one „stare“ zadužnice koje su kao javno ovjerovljene isprave i dalje cirkulirale u pravnom prometu kao sredstvo (osiguranja) naplate.

Treba napomenuti i da prvostupanjski sud, neovisno o tome što se pozvao na pogrešan zakon, odluku o odbijanju tužbenog zahtjeva nije temeljio na presumpciji istinitosti u pogledu sadržaja bjanko zadužnice koju uvodi čl. 126. st. 5. OZ/10, a propisuje čl. 215. st. 5. OZ/12, već na drugim razlozima koje u suštini prihvaća i ovaj sud.

Prvostupanjski je sud pravilno zaključio da su sporne (bjanko) zadužnice, izdane u obliku javnobilježnički ovjerovljene privatne isprave, imale učinak pravomoćnog rješenja o ovrsi i značaj ovršne isprave, ali i sva obilježja obligacijskog vrijednosnog papira. Naime, po upisivanju iznosa obveze izdavatelja u bjanko zadužnicu one sadrže i sve bitne sastojke propisane čl. 1136. st. 1. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj 35/05), odnosno, ranije uređujućim čl. 235. st. 1. starog Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj: 53/91, 73/91, 111/93, 3/94, 7/96, 91/96, 112/99 i 88/01.) za ispravu koja se može smatrati vrijednosnim papirom.

Što je još važnije, zadužnice koje je izdao tužitelj sadrže i sve podatke propisane čl. 4. st. 1. t. 1. - 8. Pravilnika o obliku i sadržaju bjanko zadužnice („Narodne novine“ broj 107/99) - naznaku jednoga od najviših iznosa bjanko zadužnice iz članka 2. toga Pravilnika koji se može u nju upisati, podatke o dužniku (trgovcu), izričitu izjavu dužnika trgovca da je suglasan da se radi naplate tražbine u iznosu koji će naknadno odrediti vjerovnik, zaplijene svi njegovi računi kod svih pravnih osoba koje obavljaju poslove platnoga prometa, podatke o vjerovniku, izjavu da su za utvrđivanje postojanja visine tražbine iz ove zadužnice mjerodavne samo izjave u ovoj zadužnici te u potvrdama pravnih osoba koje obavljaju poslove platnoga prometa o isplatama izvršenim na temelju te bjanko zadužnice, mjesto i datum izdavanja zadužnice i potpis dužnika trgovca. Osim toga, kao što to pravilno zaključuje i prvostupanjski sud one su izdane kao instrument osiguranja naplate tuženikove tražbine iz

ugovora o zakupu, a vještačenjem je utvrđeno da su u tu svrhu i korištene jer je po toj osnovi na dan naplate zadužnica postojalo tuženikovo potraživanje u iznosu od 1.053.347,04 kn na ime glavnice i iznos od 162.153,68 kn na ime kamata koje je nakon izvršenih umanjenja (obavijesti o knjiženju i avans) iznosilo 464.786,17 kn. Za razliku od prvostupanjskog suda, ovaj sud nalazi da se uračunata umanjenja odnose upravo na poslovni odnos iz ugovora o zakupu, zbog čega su pravilno i uvrštena u predmetni izračun.

Međutim, sve i da se ispostavilo da tuženik nije imao potraživanje prema tužitelju radi kojeg je aktivirao zadužnice to, prema shvaćanju ovog suda, svejedno ne bi dovelo do drugačijeg ishoda ovog spora. Suprotno žaliteljevim tvrdnjama, zadužnice nisu krivotvorene isprave, njihov sadržaj nije neistinit, a ne može se reći ni da ih je tuženik neovlašteno i neistinito popunio zato jer je u njih upisao iznose tražbina za koje je smatrao da mu ih tužitelj duguje. Prigovor krivotvorenosti isprave tiče se samo izdavanja papira, ne i njegova sadržaja, a nije sporno da je zadužnice izdao upravo tužitelj. Nadalje, kao što je to prethodno već izloženo, zadužnica je popunjena sukladno čl. 4. Pravilnika pa nije neistinita ni glede svoga sadržaja, pri čemu naknadno upisani iznos obveze predstavlja samo činjenicu u ispravi čije se nepostojanje (odnosno neistinitost) kao takvo ne može utvrđivati tužbom iz čl. 187. ZPP-a, već u okviru postavljenog kondemnatornog zahtjeva usmjerenog na isplatu iznosa koji je neosnovano stečen naplatom zadužnice (čl. 1111. ZOO). Iz sadržaja sudskog spisa proizlazi da je tužitelj takav zahtjev i postavio glede iznosa od 63.659,54 kn koji je naplaćen po zadužnicama. Povukao ga je nakon što je izvršio prijeboj te tražbine s u međuvremenu dospelom tuženikovom tražbinom zakupnine. Kraj izloženog da je u smislu odredbe čl. 158. st. 1. ZPP-a takvom njegovom zahtjevu udovoljeno, a da je u međuvremenu otpala i svaka mogućnost daljnje naplate po zadužnicama, ne pokazuje se odlučnim za presuđenje ovog spora (ni) utvrditi postoji li pravo-novčana tražbina tuženika prema tužitelju po navedenim zadužnicama u iznosu od 2.050.000,00 kn. U protivnom slučaju, dakle, da je došlo do stjecanja bez osnove iznosa navedenih u zadužnicama, tužitelju bi svakako pripadalo pravo na kondemnatornu tužbu unutar kojeg postupka bi se onda utvrđivalo postojanje prava na naplatu iznosa iz zadužnica.

Uzgredno se navodi i da tužitelju nije osporavano pravo na podnošenje tužbe za utvrđenje neistinitosti isprave i dokazivanje za to odlučnih činjenica, međutim, ni prema ocjeni ovog suda, nije ih dokazao.

Zato je preostali tužbeni zahtjev pravilno odbijen kao neosnovan.

Premda je o djelomičnom povlačenju tužbe trebao odlučiti rješenjem, a ne presudom (čl. 129. ZPP-a), pravilno je prvostupanjski sud primjenom odredbe čl. 193. st. 2. ZPP-a utvrdio i da je tužba povučena u odnosu na sve preostale zahtjeve.

Zato je, na temelju odredbe čl. 368. st. 1. i 2. ZPP-a, žalba djelomično odbijena i potvrđena prvostupanjska presuda u točki I. i II. njene izreke.

O troškovima parničnog postupka nije pravilno odlučeno jer je prvostupanjski sud propustio uzeti u obzir da je tužitelj djelomično uspio o parnici pa tuženik sukladno odredbi čl. 154. st. 2. ZPP-a ima pravo samo na razmjeran dio troškova, a i pojedini dosuđeni troškovi nisu pravilno odmjereni.

Početna vrijednost predmeta spora u ovoj pravnoj stvari iznosi 3.295.970,15 kn. Tužitelj je tijekom postupka u podnesku od 8. veljače 2007. (str. 89. spisa) djelomično povukao tužbu u odnosu na zahtjeve koji čine vrijednost predmeta spora u iznosu od 1.245.970,15 kn uz obrazloženje da je tuženik naknadno podmirio te novčane obveze (tužitelj je izvršio prijeboj svojih utuženih novčanih tražbina sa tuženikovim u međuvremenu dospjelim tražbinama zakupnine) i zatražio je naknadu parničnih troškova, a tuženik se tome nije protivio. Zato ovaj sud nalazi da je tuženik, u smislu odredbe čl. 158. st. 1. ZPP-a, dužan tužitelju naknaditi troškove u odnosu na povučeni dio tužbe.

Slijedom toga, tužiteljev uspjeh u parnici do djelomičnog povlačenja tužbe iznosi 38%, a tuženikov 62%, dok je nakon toga tuženik uspio u cijelosti.

Tužitelju pripada pravo samo na naknadu troškova za sastav tužbe u iznosu od 32.900,00 kn (Tbr. 7. t. 1. Tarife o nagradi i naknadi troškova za rad odvjetnika – „Narodne novine“ broj: 142/12, 103/14, 118/14 i 107/15; dalje: Tarifa) i pripadajući PDV 22% (Tbr. 42. Tarife) u iznosu od 7.238,00 kn što čini iznos od 40.138,00 kn, odnosno, razmjerno uspjehu u sporu (38%), iznos od 15.252,44 kn.

O tužiteljevu zahtjevu za naknadu ostalih parničnih troškova postavljenom na ročištu od 6. veljače 2015. nije odlučeno jer nisu određeno zatraženi (čl. 164. st. 2. ZPP-a), a trošak sastava žalbe i sudske pristojbe za žalbu nije priznat kao opravdan jer je u žalbenom postupku uspio samo u odnosu na dio sporednog zahtjeva (arg. iz čl. 10. ZPP-a).

Tuženiku je prvostupanjski sud obračunao parnične troškove u zatraženom iznosu od 226.100,00 kn. Ovaj sud nalazi da predmetni troškovi nisu pravilno odmjereni u dijelu koji se odnosi na trošak zastupanja na ročištima od 23. studenog 2006., 13. veljače 2007. i 10. srpnja 2014. te u odnosu na obračunati PDV. Tuženiku pripada naknada troškova za sastav odgovora na tužbu u iznosu od 32.960,00 kn (Tbr. 8. t. 1. Tarife) i za zastupanje na ročištima (prema smanjenom tužbenom zahtjevu od 2.050.000,00 kn) od 24. svibnja 2011., 14. listopada 2014. i 6. veljače 2015. u iznosu od 20.500,00 kn za svako ročište (Tbr. 9. t. 1. Tarife). Tuženik nema pravo na naknadu troškova za zastupanje na ročištima od 23. studenog 2006., 13. veljače 2007. i 10. srpnja 2014. u punom iznosu primjenom Tbr. 9. t. 1. Tarife, već primjenom Tbr. 9. t. 2. Tarife jer se na tim ročištima nije raspravljalo o glavnoj stvari niti su se izvodili dokazi već o procesnim pitanjima (prigovor nadležnosti, spajanje postupka) te su odgođena radi očitovanja na podneske protivne strane. To konkretno znači da je za ročišta od 23. studenog 2006. i 13. veljače 2007. tuženiku trebalo priznati iznos od 16.480,00 kn, za svako ročište (prema početnoj vrijednosti predmeta spora), a za ročište od 10. srpnja 2014. iznos od 10.250,00 kn (prema vrijednosti predmeta spora od 2.050.000,00 kn. K tome, prvostupanjski sud je na sve parnične radnje obračunao PDV po stopi od 25% (Tbr. 42. Tarife) koja se primjenjuje od 1. ožujka 2012. Stoga je tuženiku na radnje poduzete do 31. srpnja 2009. trebalo obračunati pripadajući PDV od 22%, a na radnje poduzete od 1. kolovoza 2009. do 29. veljače 2012. PDV od 23%. Zato tuženiku pripada pravo na naknadu parničnih troškova u ukupnom iznosu od 169.699,90 kn, što razmjerno ostvarenom uspjehu u parnici od 68% do djelomičnog povlačenja tužbe (odnosi se na trošak sastava odgovora na tužbu i ročišta od 23. studenog 2006. i 13. veljače 2007.), odnosno, 100% uspjehu nakon toga, čini ukupno iznos od 148.605,50 kn.

Prijebojem troška priznatog tuženiku (148.605,50 kn) i tužitelju (15.252,44 kn), tuženiku je konačno priznat parnični trošak u iznosu od 133.353,06 kn.

Stoga je pobijana odluka, na temelju odredbe čl. 373. t. 3. ZPP-a, preinačena u dijelu koji prelazi priznati iznos od 133.353,06 kn i tuženikov zahtjev za naknadu parničnih troškova u preostalom iznosu od 92.746,94 kn odbijen kao neosnovan.

Odluka o troškovima parničnog postupka donesena je uz primjenu odredbe čl. 166. st. 2. u vezi s čl. 154. st. 1. ZPP-a.

Zagreb, 4. lipnja 2020.

Predsjednik vijeća
Marina Veljak

Dokument je elektronički potpisan:
MARINA VELJAK

Vrijeme potpisivanja:
18-09-2020
15:16:33

DN:
C=HR
O=VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
2.5.4.97=#130D48523837333438333836353139
L=ZAGREB
S=VELJAK
G=MARINA
CN=MARINA VELJAK

Broj zapisa: 17897-d9081

Kontrolni broj: 0fa6e-60f4d-d7f2a

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=MARINA VELJAK, L=ZAGREB, O=VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Visoki trgovački sud Republike Hrvatske** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.